

Det forekommer mig dog, at disse Grunde ogsaa vilde være værd at tage under Overbetæelse, før man vedtager dette Forslag. Saaledes som Sagen nu stiller sig, troer jeg, at det, selv seet fra Hartkornbrugernes Standpunkt, vilde være baade kloge og forsigtigt at vedtage Fleertallets Forslag, i Haab om, at vi da kunne gennemføre Loven endnu i denne Samling. — Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om det Forslag, Udvalget har stillet, og som gaaer ud paa, at man i de Communer, hvor man ikke har Districtsheste, som kunne afleveres til Hæren, skal kunne erstatte denne Hest med 200 Rd. Den høitagtede Krigsminister modsatte sig dette Forslag, og fandt det, saa vidt jeg forstod ham, baade urigtigt og ubilligt. Jeg maa dog tillade mig at fastholde den Mening, at naar Staten ikke i sin Tid har afleveret Heste til Communerne, som vare mellem 5 og 7 Aar, vilde det være urigtigt, om Communerne nu skulde aflevere saadanne Heste til Staten. Den høitagtede Krigsminister siger: det staaer nu en Gang i Loven, at de skulde det, og det er ganske vist, men man maa ikke glemme, at derfor bliver det ikke billigt. Naar Kommunen kjøber en Hest mellem 5 og 7 Aar, og vedbliver at holde den i længere Tid, indvinder den noget af, hvad denne Hest har kostet, da den blev indkjøbt, men det bliver ikke Kommunens Fordeel netop at kjøbe en Hest mellem 5 og 7 Aar for at aflevere den til Staten. Jeg troer, at den høitagtede Minister, naar han vil tage denne Sag under nærmere Overbetæelse, vil komme til den Erkjendelse, at det Forslag, Udvalget har stillet, vil dele nogenlunde retfærdigt og billigt mellem Kommunen og Statskassen.

J. A. Hansen: Jeg ønskede at sige et Par Ord i Anledning af det ærede Mindretals subsidiaire Forslag, for hvilket jeg agter at stemme. Jeg kan ikke finde det rigtigt allerede nu at slaae et andet Princip fast, og det et Princip, som vi i forrige Sommer ved at vedtage Loven om Landkommunernes Sty-

relse opgav, idet vi erkjendte, at det var forældet. Vi erkjendte da, at Sogneraadets Bestatningsforhold burde ordnes saaledes, at det kunde paaligne samtlige Udgifter under Eet og ikke skulde have flere aldeles forskjellige Ligninger, hvorved dets Arbejde bethdelig forgydes. Vi fastslog i Landcommunalloven ifjor en § 18, der lyder saaledes: „De Beløb i Penge og Korn m. m., som i de kommende Aar behøves ikke blot til Kommunens Fattig- og Skolevæsen, men til alle andre Indretninger, hvis Fornødenheder tilvejebringes ved Ligning paa Communerne eller enkelte Dele af disse, saasom: Vejudgifter, Udgifter til Sandflugtsvæsenet, Districtshestehold m. m., ligned af Sogneraadet under Eet paa hele Kommunen, deels paa Hartkorn, deels paa Formue og Leilighed, efter et Forhold, som indtil en Lov om den kommunale Bestatning udkommer, for 3 Aar ad Gangen for hver Commune fastsættes af Amtsraadet efter Sogneraadets Forslag. Som Følge heraf, ophører al særskilt Ligning af Udgifter paa mindre Dele af Kommunen“. Fra 1ste Januar d. A. er denne Lov traadt i Kraft; der er for 3 Aar ad Gangen fastslaaet, hvad her er bestemt, at der skal fastsættes af Amtsraadet efter Sogneraadets Forslag; der er steet en Udligning imellem de forskjellige Districter, som før bleve paalignede forskjelligt til de forskjellige Udgifter; de have skullet gjøre Afregning med hinanden, og slaaes sammen til en fælles Klasse, hvortil Alle skulde bidrage, deels efter Hartkornet og deels efter Formue og Leilighed. Dette er nu steet i indværende Aar; der er ikke længere særskilte Udskrivningsdistricter, men der er kun Communer, og nu skulde man allerede i en Lov forlade det Princip og indføre en ny særskilt Ligning, hvorfor vi tidligere ansaae det for et saa stort Gode at blive fri. Man skulde igjen begynde paa den gamle Maade og indføre en særskilt Ligning, saaledes at Sogneraadet, efterat have lignet til samtlige øvrige kommunale Udgifter, skulde indlade sig paa en særskilt Opkrævning, som